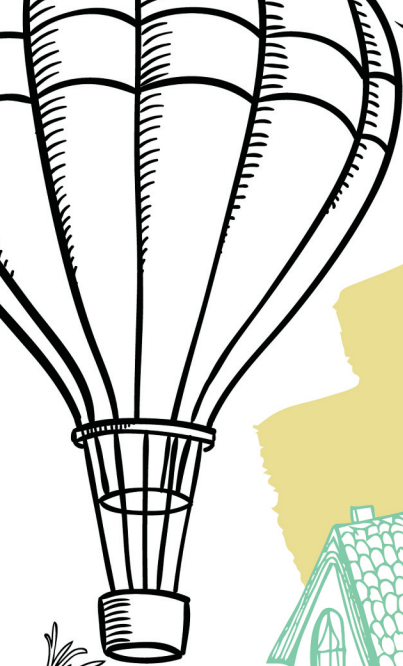

PIENEN MÄEN ALLA

JANETTE HAUTALUOMA

Tyttärelleni Islalle, jonka suurinta
lempiherkkua oli pienenä parsakaali, eli ”puu”.

Olemme yhdessä hänen kanssaan aina keksineet toinen toistaan hausکمempia tarinoita (tulossa on jo monta uutta kirjaa) ja ilman tyttäreni rakastettavan jatkuvaa ”vinkumista” iltasadun kertomisesta juuri näistä tässä kirjassa esiintyvistä hahmoista, en ehkä koskaan olisi saanut aikaiseksi toteuttaa haavettani lastenkirjasta.

Isla, olet ollut varsin kriittinen - innokas apuri, kiitos siitä.
Uskon, että tuolla tahdonvoimalla ja rikkaalla mielikuvituksellasi saavutat elämässäsi vielä paljon.

Kiitos kaikille ystäväilleni, perheelleni, puolisollesseni. Kirja on vaatinut paljon mielipidekyselyitä ja tolkutonta määrää kahvia.
Voinenjokseenkin siis samaistua tarinan Kettuun itsekin
- Vahvalle kahville on aina tarvetta.

Kiitos myös Kauhajoen Kulttuuriseuralle tukemisesta,
minuun ja tähän tarinaan uskomisesta.

Janette Hautaluoma
PIENEN MÄEN ALLA

© 2022 Janette Hautaluoma

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528050810

OLETKO JO MAISTANUT?

vadelma

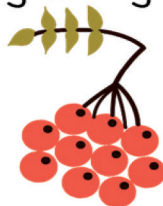
mansikka

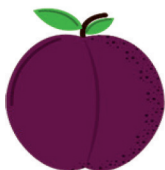
mustikka

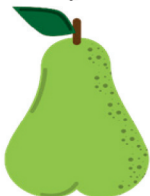
Pihlajanmarja

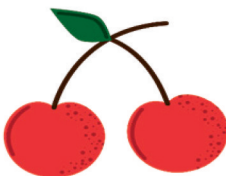
luumu

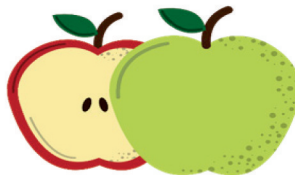
päärynä

kirsikka

omena

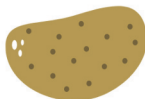
porkkana

parsakaali

peruna

punajuuri

”Kyllä meidän olisi jo aika maalata talomme”,

koira huokaisi samalla, kun lastasi puiseen kärryyn vadelmasatoa.
Kettu nappasi kärrystä vadelman huolettomasti poskeensa ja totesi:

”Ehtiihän sen kuomaseni, mutta lastataan nopeasti sato ja polkaistaan
pyörä matkaan! Herra Mäyrä luultavasti jo vartoo meitä torin laidalla,
ei anneta hänen odottaa.”

Kettu ja koira olivat olleet ystäviä koko ikänsä. Viitisen vuotta sitten he
ostivat yhdessä mäen alta pikkiriikkisen puutalon. Mintun väriseksi sen
tunnisti, vaikka maali tosiaan oli jo hippusen verran halkeillut.

Koira jaksoi muistuttaa talon maalaamisesta kettua joka päivä, mutta kettu oli huoleton
asian suhteen. Kuten oikeastaan kaiken muunkin suhteen.

Kettu uskoi asioiden sujuvan aina parhain päin,
eikä aina ihan ymmärtänyt, miksi koira
murehti asioita liikaa.

Pinnistellessään oikein kovasti, kettu pystyi päättämään pukisiko hän tänään ehkäpä **punaisen, keltaisen, vihreän - vaiko sinisen** kaulahuivin kaulaansa. Mutta joskus sekini oli hänelle niin vaikeaa, että tuotti harmaita karvoja turkkiin ja siitä hän ei pitänyt.

Ei totisesti.

Muutettuaan pienen mäen alle olivat ystävykset ensitöikseen tehneet kasvimaan.

Vuosien saatossa he olivat viljelleet mitä erilaisempia **kasviksia, juureksia, marjoja ja hedelmiä**. Ne tarvitsivat paljon rakkautta ja paljon huolenpitoa kukoistaakseen.

Kettu ja Koira viettivät kaikki päivänsä yömyöhään saakka puutarhassa, kosteaa multaa varpaissaan. Heidän turkkiinsa tulivat aina **HIRVEÄN** likaisiksi.

Onneksi naapurissa asuva Åsa Orava osasi valmistaa itse ihanan tuoksuista saippuaa ja toimitti sitä oikein mielellään myös näille kaveruksille.

Siitä saakka kun satoa oli alkanut tulla, olivat he joka perjantai lastanneet pienen punaisen tandeminsa näillä erilaisilla luonnon herkuilla ja suunnanneet yhdessä torille myymään niitä. Matkaa torille oli sen verran, että matkaan täytyi lähteä varhain aamulla – ennen auringon nousua ja **ETENKIN** naapurin kukon käskevää kiekaisua, sillä sen kiekaisu sattui ystävyksiä kovasti korviin.

Ja niin tänäkin aamuna matkaan oli lähdettävä jo varhain, karvaisia korvaparkoja säästääkseen.

Lastattuaan tandeminsa täyteen

VALTAVIA vadelmia,
MEHUKKAITA mustaherukoita,
PULLEITA porkkanoita
ja RAPSAKKAA raparperia,

polkaisivat ystävykset pyöränsä matkaan.

VIUH VAUH!

Kärä pyörän perässä nitisi ja natasi valtavan lastin painosta.

NITŠ NATŠ NITŠ NATŠ, NIRIN NARIN.

Matka taistui silti verkkaisesti. Olivathan kettu ja koira kulkeneet saman matkan;

mäen päälle, metsäpolun poikki, mustikkamäen ohiitse,
puron viertä, sammalkadun kiertäen aina torille saakka...

jo peräti viiden vuoden ajan.

Torin laidalla Herra Mäyrä jo odotti kärsimättömästi Ketun ja Koiran saapumista.

Joka perjantai hänellä oli tapana tulla ostoksille Ketun ja Koiran kojulle.

Herra Mäyrä oli mainio leipuri ja testasi innoissaan uusia reseptejä.

Hän ei malttanut odottaa, että näkisi mitä Ketulla ja Koiralla tänään olisi myytävänä.

Toivottavasti ainakin vadelmia, Herra Mäyrä tuumi. Pian hän kuulikin jo tutun nitinän
ja natinan kadun päästä.

NITS NATS NITS NATS, NIRIN NARIN.

Ketun ja koiran olisi syytä joskus hieman öljytä kärryä

Herra Mäyrä tuumi huvittuneena

ja kaivoi mansikkakuvioisen kukkaronsa esille.

VADELMAT KASVAVAT PENSAISSA. PENSAS VOI KASVAA
JOPA KAKSI METRISEKSI JA NE LEVIÄVÄT HELPOSTI
LAAJALLEKIN ALUEELLE.

VADELMAN VARSİ ON YLEENSÄ PIIKİKÄS
— JOTEN VAROHAN TASSUJASI KAVERI!

KYPSÄNÄ SEN MARJAT OVAT TUMMANPUNAISIA.

VADELMIA KUTSUTAAN MYÖS VAARAIMIKSI,
VAAPUKOIKSI JA VATUIKSI.

KEKSITKÖ VADELMILLE LISÄÄ HAUSKOJA NIMITYKSIÄ?

Ota loikka keskelle kasvimaata ja tunnustele miten ihanalta multa tuntuu varpaiden välissä! Mitä veikkaat, arvaatko missä porkkanat kasvavat? Puussa? Ehkäpä kuussa asti!

Tämä on tarina huithapelista Ketusta ja maailmaa murehtivasta Koirasta. Ystävykset jakavat maalia kipeästi kaipaavan talonsa lisäksi myös rakkauden kasvimaataan kohtaan.

Tarinan ohessa voit oppia uutta näppärien "Tiesitkö" sivujen kautta.

...

Kettu ja koira polkevat pienellä punaisella tandemillaan joka perjantai kaupunkiin, torille myymään herkkujaan. Paitsi eräänä perjantaina - Miksi ystävykset eivät saavukaan paikalle?

O-OU!!

Miten käy Herra Mäyrän porkkanapiiraan?

Ja TÄH?! Kuka kumma on Reijo?

PS. SISÄLTÄÄ MYÖS
HERRA MÄYRÄN
SALAISEN RESEPTINI!

